

Konec je jako začátek - není na něm nic zvláštního.

Sedla si na okraj skály a dívala se do kraje.

„Řekni mi něco o stromech, tatínku.“

„Tatínek přeci není. Řekni jí to, Skartareo!“

Ten klučina byl stejně velký jako ona. Také byli asi stejně staří. Deset nebo jedenáct let.

„Tatínek je tu pořád se mnou. Tys nikdy tatínka nepoznal, tak to nemůžeš vědět,“ stálo si na svém děvčátko.

Skartarea stál za nimi a rovněž hleděl do pustých dálav mrtvé země. Skalweri ty děti zachránil, protože prý je to třeba. Abychom nebyli pak na týhle pustině sami. Škoda, že jich nemohl zachránit víc. Ti dva malí človíčky by tu nebyli tak sami. Jestli je tohle konec, tak proč tolik starostí.

„Skartareo, proč tu už nejsou stromy?“ zeptal se chlapeček.

„Na stromy si musíš ještě počkat. Určitě nějaké najdem. Skalleri jistě nějaký strom zachránil.“

„Před kým je musel zachránit?“ zeptalo se děvčátko.

„Nejdříve před lidmi a potom před Koncem.“

„Co je to konec?“ zeptali se oba.

„Konec je asi to, co vidíte všude okolo. Možná je to jen jeho začátek. Ale jestli najdeme alespoň jeden strom, bude to prima.“

„Konec není vůbec pěkný,“ zamračil se chlapec.

„Dříve se říkalo, že na každém konci je hezké, že něco nového začíná. Třebas i teď...“

„Na tomhle konci není vůbec nic hezkého,“ řeklo děvčátko a zdvihlo se z kamene skály.

„Půjdeme radši hledat ty stromy. Na tom obrázku. Jak se to jmenuje?“

„Knižka.“

„Aha. V té knížce byl namalovaný strom a vypadal daleko líp než tenhle konec.“

Chlapec si oprášil špinavé nohavice a podíval se na slunce.

„Asi se bude muset stát zázrak, abysme ten strom našli.“

„Co je to zázrak?“

„Nevím, ale Skalweri to slovo říkal, když se něco nemohlo skoro nikdy stát a ono se to stalo. Pak říkal: Řeknou si, že je to zázrak, ale ono je to přeci úplně jinak. Jednodušší.“

„Aha,“ kývlo děvčátko.

Skartarea si zaclonil oči před vycházejícím sluncem.

„Musíme už jít pod zem, nebo vás slunce spálí.“

„Ještě chvílku. Jen se podíváme, jak je kulatý. Vždycky jsi říkal, že je kulatý.“

„To nejde. Zabilo by nás to. Jeho světlo, víš. To, co nás dříve chránilo před špatným světlem, už není. Musíme se schovat.“

„Proč už to není?“ zeptal se chlapec.

„Lidé si to zničili.“

„Proč si zničili něco, co je chránilo? Byli hloupí?“ řeklo děvčátko.

„Ti, co mohli ovlivnit zničení té ochrany, asi většinou hloupí byli. Jinak si to neumím vysvětlit.“

„Ti lidé jsou ale hlupáci!“ smál se chlapeček, když sestupovali po stíněné straně skály dolů. Pod zem.

„Ano, jsou to hlupáci hloupí!“ zlobilo se děvčátko.

„Byli, děvče, byli,“ povzdychl si Skartarea.

Děvčátko se zastavilo.

„A už nejsou hloupí? Tak za nima půjdeme a pomůžeme jim, aby zase mohli všichni vidět kulatý slunce!“

„Kdepak. Už nejsou hloupí. Už nejsou,“ řekl Skartarea a vzal ji za ruku.

„To jsou všichni pryč?“

„Nevím. Ale tady nejsou a nebyli ani tam, kde jsme procházeli. Víš, oni nedokázali držet pohromadě a pomáhat si navzájem. Všichni. A těch několik, kteří to uměli, nestačilo na ty ostatní. Lidé byli zvláštní.“

„A co Hadásek, Horn a Paladin?“ zeptal se chlapec.

„Ti byli jiní a jinde. Bylo s nimi dobře, protože si uměli pomáhat, i když už pak nebylo proč. Ale stále žili s tím, že bude líp a oni jen popoženou čas, aby ta doba přišla co nejdřív. Čas přeběhl jak voda v potoce a doba, která přišla, byla jiná, než jakou si oni malovali. To proto, že jich bylo právě méně než těch ostatních. Když oni a jim podobní odešli, nezůstal tu nikdo, kdo by znal cestu do Avaronu, a tak jdeme pod zem, abychom žili.“

„Co je to, v potoce?“ zeptali se oba současně.

„Potok. Tekla v něm voda. Musíme si pospíšit. O potoku vám budu vyprávět, než půjdeme spát.“

„Bude to pohádka?“ zeptalo se děvčátko.

Skartarea zaváhal.

„Ano. Bude to vlastně pohádka.“

Puklinou ve skále vešli do prostorné podzemní chodby. Osvětlovaly ji skleněné polokoule na stropě vzdálené od sebe vždy asi tři sáhy.

„To tu postavili lidé?“

„Ano. Aby se mohli schovat.“

„Když se mohli schovat, proč tedy nejsou?“

„Schovali se před sluncem, ale ne před sebou. Člověk zabil člověka.“

Děti se zastavily. Podívaly se jeden na druhého a pak na Skartareu.

„Jak mohli lidé něco takového udělat! Vrátime se! Nebudeme je hledat! Půjdem pryč!“

„Já mám strach. Co když tu někde jsou,“ třásl se děvče.

„Určitě nejsou. Vždyť všichni nebyli zlí a špatní.“

„Ale těch bylo přeci míň!“ vzlykalo děvčátko.

„Nemohli se těm ostatním ubránit!“

Skartarea ji pohladil po vlasech.

„Jdeme hledat stromy a ne lidi. Když najdem stromy, bude to pěkné a všichni ti dobří lidé by byli rádi a byli by na nás pyšní.“

„Být pyšný není správné,“ řekl chlapec.

„Být pyšný na někoho, kdo dělá správnou věc, není špatné.“

„Aha.“

„Pojďte. Jdem zas o kus dál.“

„Proč jste jim nepomohli? Stačilo jen ukázat se jim,“ drmolil chlapec a poslouchal, jak se jeho slova vrací prázdnou prostorou chodby.

„Jednotlivci by to nikdo neuvěřil, pokud by neprováděl nějaké zázraky. Lidé si představovali jinozemce jinak než sami sebe. Podle nich musel každý vypadat jinak nebo provádět neuvěřitelné kousky. A krom toho, my jsme přeci nebyli žádní jinozemci.“

„Co je to jinozemec?“ zeptalo se děvčátko.

„Podle lidí někdo odjinud. Myslím, že někdo jiný, než byli oni. Z jiného světa například.“

„Jako třeba elfové nebo pulčící?“

„Ne. Kdepak. Ale kdyby některý z elfů přiletěl z nebe v nějakém podivném létavci, asi by ho považovali za jinozemce.“

„To je takový zvláštní slovo,“ brumlal si chlapec.

„Jako by stavělo mezi nimi stěnu, kterou musejí přelízt, když se chtějí vidět a slyšet. Lidé byli zvláštní. Škoda, že asi žádnýho nepotkáme. Rád bych se na ně chvílku díval. Vypadali stejně jako my?“

„Ano. Úplně stejně. Vy jste totiž lidé.“

Děvčátko se uleklo.

„A nebudeme pak taky zlí a špatní jako ostatní lidé?“

„To záleží jen na vás. Tady je rozcestí. Je tu něco napsané.“

„ PAR...N UT ...TA...nD,“ četlo děvčátko.

„Dáme se tedy cestou pravou,“ řekl Skartarea.

„A jdeme správně?“ zajímal se chlapec.

„Jdeme,“ řekl pevně Skartarea.

„Za Skallerim jsem trefil vždycky. Poslouchejte pozorně a buďme potichu. Třeba již brzy uslyšíme šum listů ve větvích.“

Jejich hlas se pomalu ztrácel v dlouhé chodbě, kterou kdysi asi chodili lidé a kdo ví, kdo nebo co ještě. A pak chodba končila velkými kamennými vraty. Visel nad nimi kamenný meč a byla to brána.

„Co je to?“ ptali se.

Skartarea se usmál a oddychl si: „To je přeci Avaron. Uvidíte stromy!“